

tenyérfnyí trópus a vállamon
és az élet súlya olvad
jégtől terhes fájdalmas semmisség

csak hordom a súlyokat és
kultúrszomjam a nyelvemre tapad

semmissé teszi a hiányt
ölebe von a sorsanya
akinek könnye gurult mint a fillér
sivataggá rökönýödik

göröngy a sivatag mielőtt a szél
és az éji fagy felaprózza
mint az ember ha aprópénzért lohol
s a célja buckáit reggelre elhordja

tenyérfnyí trópus és esőerdőd
párája megcsap beleszédülök